

Noord-Holland

'Ongelijkheid echt schrijnend'

Marjolein Eijkman
m.eijkman@hollandmediacombinatie.nl

Hensbroek * Jongens en meisjes die samen korfballen en judoën, elkaar een high five geven na een geslaagde actie en na afloop gezellig zitten na te kletsen. Zo vanzelfsprekend als dat hier in Nederland is, is dat in India niet. Zeker niet op het platteland, waar vrouwen nog steeds worden gezien als koopwaar en waar investeren in een dochter gelijkstaat aan het investeren in haar toekomstige echtgenoot. De Noord-Hollandse stichting Yojana Projecthulp India wil hier verandering in brengen. Met hulp van hun ambassadeur, voetbalinternational Ron Vlaar uit Hensbroek.

Yojana Projecthulp India begon ruim dertig jaar geleden met het bouwen van schooltjes op het Indiase platteland. „Nu richten we ons op de kwaliteit van onderwijs”, vertelt secretaris Cees Tompot. „We proberen de scholen ertoe te brengen dat ze kinderen leren zelf na te denken en zich te uiten, want dat is daar helemaal niet vanzelfsprekend. School betekent nog steeds in de meeste gevallen dat de kinderen de leraar na dreunen.”

Gemengd

Yojana probeert ook iets te doen aan de ongelijkheid tussen jongens en meisjes. „Die is echt schrijnend”, vertelt Tompot. „Meisjes zijn vaak nog steeds niets ten opzichte van jongens.” De stichting

Jongens en meisjes die samen korfballen; tot voor kort ondenkbaar op het Indiase platteland.

FOTO YOJANA

probeert dit probleem aan te pakken door de kinderen gemengd te laten sporten. „Ik heb ze samen zien korfballen, echt fantastisch. Het brengt discussies op gang en de kinderen krijgen onderling meer respect voor elkaar.” Met verschillende projecten pro-

beert de stichting ook iets te doen aan onder meer kinderarbeid. De kindarbeiders worden bijgespijkerd tot een niveau waarop ze kunnen instromen in het onderwijs en hun toekomst weer in eigen hand hebben. Bij alles wat de stichting doet, is

het niet zo dat Yojana de mensen in India voorschrijft wat er moet gebeuren, benadrukt Tompot. „We komen niet vertellen wat ze moeten doen, maar proberen vooral te adviseren, zodat de mensen het project zelf kunnen aansturen. We financieren om die reden nooit

Ron Vlaar met Yojana langs bij projecten in India

meer dan dertig procent van een project. De ondernemingen moeten zelf ook hun steentje bijdragen.” Ron Vlaar is nu ruim tien jaar ambassadeur van Yojana. Door zijn drukke bestaan als profvoetballer kwam hij er tot dusver nooit aan toe zelf eens een kijkje te nemen in India, maar nu lukt dat wel. „En op eigen kosten”, aldus Tompot.

Zuidwesten

Dinsdag is Vlaar aangekomen op het vliegveld van Bangalore, waarvandaan hij samen met Tompot is doorgereisd naar Davangere, in het zuidwesten van India. Van daaruit bezoeken ze samen twee projecten tegen kinderarbeid en één onderwijsproject. Verder zijn er verschillende voorlichtingsbijeenkomsten. Vlaar kan in India rekenen op een vip-behandeling, aldus Tompot. „Ik sta er versteld van dat de mensen daar hem vaak kennen. Europees voetbal leeft enorm in India. En alles wat maar een beetje celebrity is, trekt in India publiek en aandacht. Wat voor ons weer gunstig is natuurlijk.”

Voor meer informatie: www.yojana.nl

'Kindarbeiders moesten hetzelfde eten als de varkens'

Ron Vlaar in India

Voetballer Ron Vlaar brengt een bezoek aan enkele hulpprojecten van Yojana in India. Voor het Noordhollands Dagblad brengt hij verslag uit van zijn ervaringen.

Al ruim 10 jaar ben ik ambassadeur van Yojana. Deze zomer heb ik eindelijk de mogelijkheid om naar India te gaan om de projecten te bezoeken. Ik ben er nu een paar dagen en het maakt echt heel veel indruk op mij. We zijn momenteel in een opvangcentrum in Davangere. We kregen een hartverwarmend onthaal met zang en een bloemenkrans. Hier worden kindarbeiders binnen een jaar bijgeschoold om weer in te stromen op het niveau waar ze horen te zijn. Als je ziet hoeveel plezier de kinderen uitstralen, is dat

heel motiverend. Zeker als je bedenkt dat ze weer een toekomst hebben, een droom die ze wellicht uit kunnen laten komen. Sommigen van deze kinderen werkten in een varkensstal waar ze hetzelfde moesten eten als de varkens. Als je dat hoort, is het wel even slikken. Dat is eigenlijk niet voor te stellen. Wat ook veel indruk heeft gemaakt, is het gesprek wat we hebben gehad met de kinderen die inmiddels hun diploma hebben behaald. Als je hoort hoe zij nu over hun toekomst nadenken,

Ron Vlaar met voormalig kindarbeiders en de judoleraar (geheel rechts).

praten, maar ook meedenken in het proces om kinderen van de straat te halen, kan ik daar alleen maar heel veel bewondering voor hebben. We hebben ook een vrouwen-groep bezocht en met de vrouwen gesproken. De rechten voor

mannen en vrouwen zijn hier heel verschillend. Alleen hebben vrouwen niet veel te vertellen, maar door middel van deze groep, waarin ze zelf ondernemen, komen ze voor zichzelf op en laten ze zien ook op eigen benen te kunnen staan. Aanvan-

kelijk stonden de mannen hier sceptisch tegenover, maar soms is het nu zo ver dat het huis waar het gezin in woont, door de verdiensten van de vrouw tot stand is gekomen. Ze hebben geld geleend, waar ze werk mee hebben gecreëerd door een eigen zaakje te beginnen. De lening werd keurig afgelost en er werd zelfs ook gespaard om thuis de boel makkelijker te runnen. Waar ze hier ook mee gestart zijn is judo en korfbal. Juist deze sporten, omdat ze gemengd kunnen worden beoefend. Al op jonge leeftijd is er veel ongelijkheid tussen jongens en meisjes. Met behulp van deze sporten waarin ze samen bezig zijn, proberen we ze dichter bij elkaar te brengen. Ik heb met eigen ogen kunnen aanschouwen hoe dit er aan toe gaat. Met veel plezier en respect voor elkaar!

Ron Vlaar